

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. GERBAN, C. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Dim. G. Maxim. — Reducerea și dispensa de stagiu după legea română de naturalizare din 1924.
Jurisprudență română. — Inalta curte de Casație și justiție secția II. — Execuțiune. — Contestație. — Act autentic. (Alexandrina Popescu cu I. Gabor).

Reducerea și Dispensa de stagiu

după legea română a naturalizării din 1924

1). Dispensa de stagiu sub Regulamentul organic. Naturalizarea Maiorului Liebrecht și a Doctorului Carol Davila. Recompensa națională ca privilegiu al cetățeniei. 2). Dispensa de stagiu sub imperiul Codicelui civil și a Constituției din 1879. 3). Cazurile de reducere și dispensă de stagiu după legea română din 1924. 4). Reducerea și dispensa pentru cei utili națiunii. Dezvoltări asupra acestui punct față de raportul din Cameră al d-lui Athanasovici. Rigorizarea la dispensă a Adunărilor legiuitoare vechi. Cazul Vairach și discursul Marelui Bosianu. 5). Lacuna legii, arătată de d-l D. R. Ioanățescu privitoare la neacordarea dispensei străinilor cari au satisfăcut legea recrutării. Insuficiența prevederii raportorului, în lipsa unui text precis. Străinii născuți afară de țară sunt lipsiți de dispensă chiar dacă satisfac legea recrutării. Critica legii sub acest raport. 6). Dispensa stagiului pentru străinii căsătoriți cu românce. Motive. 7). Dispensa pentru tinerii născuți și crescuți în țară, cari fac cerere în cursul anului dela majorat. 8). Sistemul legii române față de copiii născuți români, dar în țară străină și crescuți acolo până la majorat. Critica d-lui Iunian și răspunsul d-lui raportor Athanasovici. Opinia noastră. 9). Amendamentul d-lui deputat Sima Niculescu, devenit art. 58 din lege. Dispensa pentru străinii născuți și crescuți în țară cari au trecut de majorat. Timpul acordat în obținerea dispensei. Inovațiune justificată. 10). Dispensa în raport cu statutul personal al străinului care ar prevedea altă vârstă pentru majorat. Soluțiune. 11). Principiul legii privitor la începerea stagiului de la darea cererii este justificat. Aplicațiunea acestui principiu în articolele 20, 55 și 25. Înlăturarea opiniei contrare a d-lui deputat Ioanățescu. 12). Controversa arătată de raportorul d-lui Athanasovici privitoare la chestiunea dacă stagiul soțului se adaugă la stagiul soției și copiilor minori, când candidatul moare în perioada stagiului. Opinia raportorului în Cameră și necesitatea unui text precis. 13). Dispensa în favoarea copiilor majori în momentul când tatăl lor a obținut

naturalizarea. Motive. 14). Dispensa de stagiu a art. 46 pentru copiii născuți din români, cari au pierdut calitatea de român, înainte de nașterea lor. Condițiunile excepționale favorabile ce li se acordă pentru a ajunge la cetățenie. 15). Controversă în privința majorității de care se vorbește în art. 46 din lege: cea locală sau cea a legii țării cărei aparține copilul. Opinia jurisconsultilor Alexandresco și Weiss. Sistemul legii noi române rezultat prin deducțiune. Părerea ce aprobăm.

1). Încă sub imperiul regulamentului organic, prin art. 379 se acorda naturalizația străinilor de credință pravoslavnică celor folositori patriei, și cari aveau capital în destul și profesie de obștească utilitate. Li se acorda însă un soroc de zece ani, curgător dela data jalbei, și numai dacă în acest interval se arăta cu purtări cinșite, era primit între pământeni statului¹⁾.

Este de notat că tot prin zisul text, se prevedea și împământenirea mică, care nu acorda drepturi politice, ci numai drepturile obicinuite ale pământenilor industriași și neguțători, în numărându-se îndată, după cerere, cu asemenea drepturi²⁾. Astfel, sub regulament, cel puțin la început, nu se acorda dispensă de stagiu, și Domnul dădea decretul în urma cercetării Comisiunii obicinuitei Obștești Adunări, primindu-se candidatul ca pământean după împlinirea sorocului de zece ani³⁾.

Necesitatea stagiului în acordarea împământenirii mari sub Regulament a fost imperios cerută în tot timpul. Discuțiune importantă asupra acestei chestiuni s'a făcut în ședința Senatului din 8 Martie 1865, cu ocazia naturalizării Maiorului Liebrecht, când, cu toate că raportorul Senatului a arătat că stagiul este cerut de regulament numai ca o cercare a moralității și afecțiunilor candidatului, ce ar avea cătră țară, că, în cazul citat, numitul n'are nevoie de stagiu, întru cât se află de mai mulți ani în țară și a făcut servicii mari, Senatul n'a admis proiectul

1) Sub numele de marea naturalizație, după Regul. organic. Anexa X, 2—5, se înțelege împământenirea dobândită prin un vot al Adunărilor legiuitoare, în urma unui timp de cercare de zece ani. Vezi: „Analele parlamentare ale României”, decretul No. 71 din 1842 al Voivodului Alex. Ghica, pag. 390.

2) Alexandresco, „Cod. civ. român”, I, pag. 315.

3) A se vedea decretul doctorului Dimitrie Sachelarie, farmacist la Haitel, doctor Paleologu în „Analele parlamentare” op. cit. pag. 391.

de lege decât după ce s'a făcut dovada că Liebrecht a făcut cu zece ani în urmă cererea ¹⁾).

Naturalizarea ilustrului *Doctor Davila*, votată cu unanimitate, de Cameră, în memorabila ședință dela 6 Februarie 1865 ²⁾, a provocat, în Senat, discuțiune asupra chestiunii dacă Corpurile legiuitoare, apreciind meritele și sacrificiile ce le-a făcut țării un străin, poate să-i micșoreze sau suprime stagiul, dacă dânsul a câștigat drepturi la recunoștința țării. În urma argumentelor decisive, aduse de mai mulți oratori, mai cu seamă a lui *Teriachiu* și a Ministrului de justiție, cari au arătat calitățile și serviciile eminente aduse țării, s'a votat și de Senat naturalizarea lui *Davila*, cu aproape unanimitatea voturilor. Dispensa de stagiul, însă, a fost înlocuită prin titlul recompensei naționale. În același chip s'a votat, de aceeași Cameră și naturalizarea lui *Vegezzi Ruscala*, iar în Moldova, înaintea unirei, s'a admis naturalizarea lui *Saint Marc de Girardin*.

2). După articolele 16 din Codicele civil și 7 al Constituțiunii din 1879 se prevede facultatea dispensei de stagiul pentru străinii cari vor fi adus în țară industrii, invențiuni utile sau talente distinse, sau vor fi fundat aci stabilimente mari de comerț sau de industrie.

Stagiul este menținut și sub aceste legi, cu oarecare excepții pentru străinii cari au adus foloase însemnate țării. Aprecierea lor a fost rezervată Adunărilor legiuitoare ³⁾.

3). Legiuitorul nou din 1924, în sistemul ce l'a creat, prevede trei categorii de persoane, pentru care acordă ușurințe ca să ajungă la cetățenie.

A) Prima categorie este formată din străinii pentru cari Comisiunea de constatare a condițiilor naturalizării poate aviza la reducerea sau la dispensa de stagiul:

a) Pentru străinii, cari dovedesc că sunt *utili* națiunii române;

b) Pentru străinii căsătoriți cu românce (art. 8, alin. a și b).

B) A doua categorie est formată din străinii pe cari legea îi dispensează de drept de stagiul și cari sânt: ⁴⁾

a) Străinii născuți și crescuți în România, până la vârsta de 21 ani, dacă cer naturalizarea în cursul unui an dela împlinirea acestei vârste;

b) Copiii cari aveau 21 ani împliniți în momentul când tatăl lor o dobândit naturalizarea (art. 9, alin. a și b).

C) A treia categorie o formează copiii născuți dintr'un român care și perduse această calitate înainte de nașterea lor și căror li s'a acordat, prin o favoare deosebită, ajungerea la cetățenie numai în urma unei simple declarațiuni (art. 46).

4). Referindu-ne la expresiunea *utili* națiunii, se

observă că noul legiuitor a îndepărtat formulele în- trebuințate de vechile legiuri, și printr'un termen general a lăsat organelor îndrituite a acorda înecă- tătenirea o apreciere mai largă în caracterizarea interesului ce prezintă pentru țară solicitantul la cetățenie. Asupra acestui punct nu vedem nici o discuție urmată în sânul Corpurilor legiuitoare, dar documentatul raport al d-lui Athanasovici în Camera deputaților, este edificător. „Comisia de naturalizare, zice acest raport, va căuta să dea o interpretare echitabilă în admiterea propunerii de reducere a stagiului, ori de câte ori se va putea considera că solicitatorii sunt *utili* națiunii române. În acest spirit de echitate, a interpretat Comisiunea legislativă ideia *utilității* din articolul 8 aliniatul a, pentru reducerea stagiului; și, numai astfel Comisiunea a menținut durata de 10 ani de stagiul, durata destul de lungă, care a fost menținută în mod tradițional și cu moderarea prevăzută la articolul 8^a ¹⁾).

Socotim că atât considerațiuni economice cât și politice a legitimat pe noul legiuitor ca să extindă latitudinea organelor legale în aprecierea motivelor de dispensă de stagiul. Țara s'a mărit; isvoare nenumărate de muncă productivă se deschid pe fiecare zi. Astfel, alătura cu industriașul frunțos care dirijază o întreprindere măreață, artistul iscusit, petrolistul ce pune în risce capitaluri în resurse de avuții importante, se prezintă și muncitorul onest, care, într'o întreprindere mai modestă ocupă lucrători români și aduce foloase reale. Și acesta va fi socotit util în înțelesul ce a voit să dea legea acestei expresiuni, după cum va fi privit și străinul care ar desfășura activitate în serviciul armatei.

Ținem, însă a pune în evidență rigoarea pe care Corpurile legiuitoare o puneau în acordarea cetățeniei, și în sfințenia cu care se păzia îndeplinirea stagiului. Această procedură a urmat un timp, căci, mai târziu, după cum arată și d. *Profesor Iorga*, a eșit din uz prețuirea de odinioară a acestui bun scump ²⁾. Amintim, că în 1867, cu ocaziunea discuțiunii în Senat a naturalizării, Inginerului *Vairach*, care a servit țării 25 ani și mai avea numai doi ani până la împlinirea stagiului, i s'a refuzat cetățenia. Intre alți oratori reproducem cuvintele pline de patriotism ale *Marelui Bosianu*, a cărui părere a fost hotărâtoare: „Calitatea de român, zice dânsul, dreptul nostru de naționalitate sunt oare lucruri așa de ușoare de dat, încât să trecem și peste limitele determinate de lege spre a ne asigura dacă un om are calitățile necesare ca să-l admitem în corpul nostru? Legea zice că trebuie să dispensăm de stagiul numai pe acele persoane care vor aduce în țară servicii însemnate, acele persoane care vor avea calități eminente. Suntem așa de sălbatici, așa de înapoiați în civilizație, încât oarecare noțiuni matematice să fie niște calități eminente pentru noi? Eu mă declar că sunt mai mândru de țara mea, și cu toate că iau în considerație serviciile și calitățile d-lui *Vairach*, însă zic că aceste calități nu pot să fie de gradul a-

1) „Desbaterile Senatului României”, Sesiunea 1864—65 pag. 148.

2) „Se acordă lui Carol Davila, doctor titlul de cetățean român, ca recompensă națională pentru eminentele servicii aduse țării”. Desbaterile Adunării, 1864—65, pag. 200.

3) *Alexandresco*, op. cit. pag.

4) Vezi rapoartele din Senat și Cameră a d-lor *Procopiu* și *Athanasovici* „Desbaterile Adunărilor legiuitoare”, Ed. of. pag. 94 și 176.

1) Idem, raportul d-lui *Athanasovici*, pag. 175.

2) „Desbaterile Adunării constituante din 1923” „Constituția” adnotată de *Lascarov*, pag. 44.

cela superior ca să'l admitem fără stagiul, ca să'l bagem deodată în templul națiunii" ¹⁾.

5). Prin aliniatul c al articolului 7 din vechea Constituțiune sunt dispensați de stagiul acei cari au servit sub drapel în timpul războiului pentru independență, și cari, după propunerea guvernului au fost naturalizați colectiv și fără alte formalități.

D-l *Ioanițescu*, în Cameră, a propus să se considere de drept că a dobândit naționalitatea română străinul care a dat tot ce a putut da țării, care și-a dat tributul de sânge. „În tot cazul, a spus d-sa, un asemenea străin care a făcut serviciul militar trebuie pus în situațiunea supușilor străini de origină română ca astfel să nu mai îndeplinească condițiunile cerute în cele cinci aliniate ale articolului 7, pe care le îndeplinește de drept cel care a satisfăcut legea recrutărei" ²⁾. Raportorul, în Cameră, d-l *Athanasovici*, a dat o explicațiune care ar îndepărta lacuna semnalată de d-l *Ioanițescu*, dacă Comisia de naturalizare și Consiliul de miniștri ar urma părerea d-sale. „După legea militară, zice raportorul, toți cei născuți pe teritoriul român fac serviciul militar, dacă nu excipă de o altă naționalitate străină. Evident că acel care ar face serviciul militar, prin aceasta arată o manifestare de voință că vrea să devină cetățean român. El se găsește în această categorie, că prin serviciul militar dovedește că este util țării, și că prin urmare, în această privință, dispozițiunile articolului 8 al. a, spune că cei utili țării vor putea dobândi naționalitatea română cu dispensă de stagiul. Desigur, Comisiunea care va lucra pe lângă Ministerul de Justiție va admite această explicație, căci ea este aceia care are facultatea să opineze când trebuie admisă dispensa de stagiul. Este drept că un asemenea om trebuie să fie considerat ca util țării" ³⁾.

Prevederile d-lui raportor nu s'au îndeplinit. Chestiunea dacă străinul este util țării prin simplul fapt că a satisfăcut serviciul militar sau că actualmente este în armata activă este foarte controversată și chiar la finele anului, a putut trece prin Comisiune numai cu paritate de voturi un tânăr, născut în țară și care actualmente se află într'o școală militară. Și în Franța, încă din 1889 s'a luat măsură favorabilă pentru cei cari satisfac serviciul militar. Ultimul aliniat al articolului 9 zice: „Devine francez tot individul născut în Franța dintr'un străin dacă trecut pe tabloul de recensământ, ia parte la operațiunea recrutărei fără a opune condiția sa străină”.

În sistemul creat de legiuitorul nostru lacuna este înlăturată pentru tinerii născuți și crescuți în țară și pentru cari nu este interes a li se acorda dispensă de stagiul ca măsură specială, rezultată din împrejurarea serviciului lor. Ei au posibilitatea de a cere dispensa în baza aliniatului a al articolului 9, dacă cer naturalizarea în cursul anului după îndeplinirea majoratului.

Rămâne a se vedea dacă favoarea dispensei de stagiul trebuie acordată străinilor cari, născuți afară

de teritoriul românesc, îndeplinesc serviciul militar.

6). După cum se știe serviciul militar este o sarcină publică, o prestațiune, ce incumbă ori cărui locuitor ce se folosește de protecțiunea legilor. El nu este ca un drept politic, care să aparțină numai naționalilor. Legea recrutărei armatei este destul de clară în această privință ¹⁾. Astfel fiind, sunt mulți străini, cari, nu se folosesc de calitatea lor spre a obține ștergerea de pe tabloul de recrutare, și și îndeplinesc serviciul militar, pe care în tot cazul ar trebui să'l facă în țara lor de origină. Trebuie a li se acorda dispensa de stagiul dacă cer naturalizarea?

Chestiunea este destul de delicată și regretăm că n'a fost mai detaliat discutată în Adunările legiuitoare. După opinia raportorului din Cameră se pare că soluțiunea ce s'a dat este favorabilă candidatului.

Socotim, de acord cu d-l *Ioanițescu* și cu propunerile făcute în Camera franceză în 1924 ²⁾, că unui asemenea străin care a îndeplinit în mod integral obligațiunile serviciului în armata activă i se poate acorda dispensa.

El nu poate fi privit ca nomad, întru cât prin fapta sa dovedește că are înclinare către o instituțiune atât de însemnată a țării. Neapărat că dispensa va fi facultativă, după cazuri, în condițiunile articolului 8 din lege. Noul legiuitor a arătat rigoare contra unui asemenea străin, socotind că prin simplul fapt al îndeplinirii acestui serviciu nu dovedește cu suficiență atracțiunea sa către țară, sentimentele lui românești.

6). Înainte de Regulamentul organic, străinii puteau, în virtutea unui vechiu obicei al pământului, să dobândească naturalizarea dacă se căsătoreau cu o pământeancă nobilă ³⁾. Ambele Regulamente organice, atât al Munteniei cât și al Moldovei, dispun că însurarea străinului cu o pământeancă nu mai poate să'i dea drept la naturalizare, ci numai să micșoreze stagiul dela 10 la 7 ani ⁴⁾.

Codicele civil a înlăturat dispozițiunea privitoare la dispensa sau reducerea stagiului pentru străinul căsătorit cu o româncă.

Legea nouă a revenit la tradiție, prevăzând expres prin aliniatul b al articolului 8 posibilitatea reducerii sau dispensei de stagiul pentru străinii căsătoriți cu românce. Chestiunea n'a fost discutată de Corpurile legiuitoare pentru că a fost suficient justificată de către raportorul Camerei d-l *Athanasovici*, care a arătat că facultatea dispensei sau reducerii stagiului este o reproducere a unei idei ce a domnit în vehiul regat românesc, după care căsătoria unui străin cu o româncă aducea în favorul străinului chiar beneficiul împământenirii ⁵⁾. Și Expunerea de motive, în acelaș mod lămurește că

1) Art. 2 a Regul. asupra legii pentru recrutarea armatei din 1900.

2) Art. 2 § 2 al Proiectului propus în Camera franceză la 10 April 1924 „Revue trimestrielle de droit civil”, pag. 432 și 763, 1924 *Déroche*, „Affaire Sioen” Revue pratique de droit français 1870, pag. 19.

3) *Alexandresco*, op. cit. I, pag. 314.

4) Art. 379 Reg. org. al Munteniei; cât și Cap. IX anexa lit. X, art. 5. Reg. organic al Moldovei.

5) „Expunerea de motive și Desbaterile Ad. legiuitoare”, pag. 134, 291 și 176.

1) „Monitorul Oficial”, Desbaterile Senatului, No. 49 din 1867.

2) „Desbaterile Adunării deputaților”, pag. 283.

3) *Idem*, pag. 286.

dacă un străin locuiește în țară, învederează prin faptul căsătoriei sale un legământ mai puternic față de România, și în acest caz se cuvine ca și legea să-l privească cu mai multă simpatie decât pe ceilalți străini¹⁾. Comisiunea de naturalizare, în aceleași vederi avizează în general la dispensa de stagiou pentru asemenea străini.

7). După articolul 8 din codicele civil se prevedea dreptul oricărui individ născut și crescut în țară, până la majoritate, și care nu s'a bucurat niciodată de vre-o protecție străină, să reclame calitatea de român, în cursul unui an dela majoritate. Acest articol luat după articolul 9 din codicele francez a fost desființat prin art. 7 al Constituției din 1879, care, prin § 2 aliniatul b acordă numai puțința scutirei de stagiou acelor născuți și crescuți în țară, din părinți stabiliți în țară, și cari nu s'au bucurat nici unui altii vreodată de vre-o protecție străină.

Noul legiuitor din 1924 a înlăturat condiția dificilă pe care o punea legiuitorul constituant din 1879 străinului născut în țară, care cere naturalizarea.

Pe când Constituția din 1879 cere ca atât solicitantul cât și părinții să fi fost stabiliți în țară și să nu se fi bucurat niciodată nici unui altii de vre-o protecție străină, articolul 9 aliniatul a al noii legi pretinde numai pur și simplu nașterea și creșterea candidatului în țară până la majorat, și să facă cererea în cursul unui an dela împlinirea acestei vrâste. După cum a spus d-l Iunian în Cameră, „această măsură este foarte bună, fiind drept că cine este născut într'o țară și trăește vreme îndelungată să fie presupus că și-a stabilit legături sufletești puternice înlăuntrul țării în care trăește. Aceasta este o măsură luată pentru a creia cetățeni români“²⁾.

Sistemul vechei Constituțiuni putea în adevăr fi practicat în timpul când încă nu se acordase drepturi evreilor, și când în realitate se găseau în țară două generațiuni de persoane cu naționalitate necertă. Astăzi, însă, când situațiunea celor ce nu se bucură de nici o naționalitate a încetat în mare parte, legiuitorul a avut în vedere numai ipotezele ce se pot prezenta a copiilor unor străini cu naționalitate determinată, veniți în țară de mai mult timp. Acești copii născuți în țară, au primit educația în școlile locale, au fost crescuți în sentimente românești și se trezesc la majorat că aparțin unei naționalități străine. Este bine, deci, că legiuitorul a ținut seamă de spiritul, tendințele și obiceiurile acestor tineri, presupunând că dânșii au o sinceră legătură față de țară și ușurându-le prin dispensa de stagiou posibilitatea de a ajunge la cetățenie. De altmintre și Expunerea de motive explică zisa favoare prin asimilarea presupusă a celor născuți și crescuți în țara noastră³⁾.

Pentru ca aplicațiunea acestui text să aibă loc se cer deci două condițiuni: nașterea și creșterea pe pământul românesc până la majoritate și prezentarea cererii de naturalizare în anul fixat de lege. În Franța, prin art. 9 al legii din 1889 se decretează de drept francezi indivizii născuți acolo dintr'un

străin, dacă are domiciliul în țară la epoca majorității¹⁾. Noul nostru legiuitor a consacrat și acum prin o dispozițiune și mai favorabilă aplicațiunea principiului *jus soli*, dela care se pare că noul proiect al Camerei franceze din 1924 caută să se îndeparteze²⁾.

Dispozițiunea de favoare a dispensei de stagiou este aplicabilă și femeii străină chiar după căsătorie, dacă ea a fost născută și crescută în țară până la vrâsta de 21 ani. Ea poate cere dispensa de stagiou în cursul anului după majorat, odată cu cererea de naturalizare și în măsura capacității sale.

3). Pornind dela faptul că prin articolul 9 aliniatul a, legiuitorul nou dispune că copiii născuți din străini, dar cari au fost născuți și crescuți în țară până la vrâsta de 21 ani sunt dispensați de stagiou, d-l Iunian, a întreat în Cameră pentru ce nu s'a admis și corolarul acestei măsuri, în privința copiilor născuți din români, dar născuți și trăiți până la vrâsta de 21 ani într'o țară străină, lăsându-i dar cetățeni străini și îndatorindu-i să declare în intervalul de un an dela majorat dacă înțeleg să dobândească naționalitatea română sau cea străină³⁾.

Legiuitorul a menținut în această privință sistemul tradițional al vechiului articol 10 din codicele civil și a articolului 8 din codicele francez⁴⁾. Este adevărat că sunt argumente serioase contra sistemului acesta menținut prin articolul 2 aliniatul a, al legii noi⁵⁾, căci un asemenea copil, născut și crescut într'o țară, unde dominează principiul teritorialității, ar putea la un moment dat să se găsească cu două naționalități, cea engleză, dacă este născut pe pământ englez — întru cât legea engleză

1) Art. 9. leg. fr. din 1889; Weiss, op. cit. pag. 164.

2) Dealtmintrelea această neîncredere ce arată proiectul francez pentru tinerii ce se nasc în Franța și caută să se naturalizeze la majorat este explicabilă pentru că după legea franceză nu li se cere condiția creșterii și domiciliului în țară până la majorat, precum se cere prin noul articol al legii române. Astfel, în spiritul alcătuirilor noului proiect francez singurul fapt al nașterii este găsit insuficient, față cu împrejurarea că acești tineri au petrecut tinerețea lor în străinătate, și deci au suprimat articolul 9 al legii din 1889.

3) D. Iunian în Cameră: „Principiul pe care l'ați înscris în art. 9 al. a, cu privire la modul în care dobândește cetățenia un străin trebuie să-i aplicați prin a *contrario* și românului care este născut și crescut într'o țară străină.

Sunt țări în care se aplică „*jus soli*“, în care un copil născut acolo dobândește de drept naționalitatea Statului în care s'a născut și trăește. Ii mențineți, totuși, naționalitatea română; va să zică, acest copil, născut din români, în baza art. 2 al. a, „și păstrează naționalitatea română; iar pe baza legii unde s'a născut, dobândește naționalitatea străină. Și atunci, n'ați reușit să evitați conflictul de naționalitate, rezultat din dubla naționalitate a unui cetățean. Dar mai este și o considerațiune de ordin național. Un copil, după ce a fost născut și crescut 21 ani într'o țară străină și pe urmă nu declară că înțelege să rămână totuși cetățean român, lăsați-l atunci cu asimilarea prezumată, să rămână cetățean străin, așa după cum l'ați asimilat cetățean român pe străinul născut în țară.“ „Desbaterile Camerei“, op. cit. pag. 205 și 269.

4) Art. 8 cod. fr.: *sunt francezi*: 1). Orice individ născut dintr'un francez în Franța sau în străinătate“.

5) Art. 2 al. a al legii rom. din 1924: „sunt români prin filiațiune: a) Copii născuți din căsătoria unui român indiferent de locul nașterii lor“.

1) Idem, Exp. de motive, pag. 176.

2) Idem, „Desbaterile“, pag. 203.

3) „Expunerea de motive“, pag. 52.

ii conferă zisa naționalitate prin simplul fapt al nașterii, *jus soli* — și acea română, după legea noastră¹⁾. Și, apoi, este cert, după cum a spus și d-l Iunian, că este puțin interesantă situațiunea unei asemenea persoane, care deși are legături de sânge cu țara, este străin de datoriile ce incumbă fiecăruia: de a plăti impozit, de a lua obligațiunea cea mai mare: să plătească impozitul sângelui, și în fine obligațiunea, care este tot atât de însemnată, ca el să trăiască înăuntrul Statului maximum de timp și să-i dea toată activitatea²⁾.

Este de observat asupra acestei chestiuni răspunsul judicios al raportorului din Cameră d-l *Athanasovici*, care a arătat în mod clar că „principiile moderne pun mai pe sus „*jus sanguinis*“ față de „*jus soli*“. Copilul născut pe teritoriu străin dintr'un tată român este român. Vrea să devină altceva? Legea este bazată pe un principiu foarte modern: voința liberă a oricui să aibă naționalitatea pe care o vrea, când este în măsură să exprime o voință liberă, căci naționalitatea nu se impune, — nu forțază Statul pe nimeni să capete o naționalitate pe care el n'o vrea — oricine 'și ia naționalitatea pe care o vrea și se poate lepăda de aceia pe care o are, dacă naționalitatea care s'a dat unui copil în momentul nașterii nu îi convine, liber este la majoritate să ceară orice altă naționalitate... Eu îi zic celui născut în țară străină: ești român, dacă nu vrei cere naționalitatea Statului unde te-ai născut. Mă întemeiez mai întâi pe „*jus sanguinis*“; liber este să învoace la majorat dreptul său isvorând din „*jus soli*“³⁾.

Dar dacă ne este permis vom adăuga încă un argument în sprijinirea părerii distinsului raportor spre a stabili că chestiunea pusă de d-l Iunian dacă merită a fi discutată din punct de vedere doctrinar, ea n'are interes ca aplicațiune practică. Copilul născut din români în străinătate, ajuns la majorat, va fi chemat să îndeplinească serviciul militar și atunci el are două căi absolut fixe care îi determină situațiunea sa viitoare. Sau se prezintă în țară la recrutare și atunci manifestează în modul cel mai sigur dorința de a-și menține naționalitatea dobândită prin naștere, sau se înrolează în țara natală și atunci sunt suficiente dispozițiuni legale care să urme echivocul și să fie privit ca străin. În adevăr, fie după articolul 36 aliniatul e, fie după articolul 37, dânsul pierde de drept cetățenia pentru că s'a supus la o protecțiune străină sau a intrat în serviciu militar la străini. Și, în cazul special când dânsul cere autorizarea guvernului de a servi în o asemenea armată străină, necesarmente că și atunci 'și manifestă suficient intențiunea de a rămâne român, căci autorizarea implică legătura ce are cu țara și instituțiile ei.

9). Legiuitorul nou a prevăzut că chiar în urma tuturor măsurilor de încetățenire ce a luat, s'ar putea încă găsi majori, fără naționalitate certă, nesu-

puși nici unei protecțiuni străine. Grijă legiuitorului s'a întins numai pentru acei născuți, crescuți și domiciliați pe pământul românesc, întru cât în toate dispozițiunile sale, se vede tendința sa constantă de a înlătura pe cât este posibil de pe teritoriul românesc indivizi născuți în țară și fără naționalitate.

De aceia, prin articolul 58, prevede pentru acești străini dispensa de stagi; dar, pentru ca să se accelereze stabilirea situațiunii lor, le cere ca să se bucure de această favoare, să intervie pentru naturalizarea lor în cursul unui an dela promulgarea legii¹⁾.

A părut legiuitorului din 1924 că cea mai bună procedură de a asimila restul acestei populații, care se servea în trecut de titlul „supuși români“, este de a-i acorda mijloace spre a ajunge cât mai curând la cetățenie. Inovațiunea creată este de cea mai mare importanță; ea constituie dacă nu o aplicațiune directă a principiului *jus soli*²⁾, o atenuare la condițiunile pe care le punea vechea Constituție, prin articolul 7, pentru că prin acest text numai străinii născuți și crescuți în România din părinți stabiliți în țară, cari nu s'au bucurat nici unii nici alții de protecție străină, puteau fi dispensați de stagi. Nici articolul 58 n'a dat loc la discuțiuni când s'a votat de Adunările legiuitoare. Această măsură legislativă prezintă deci mare interes pentru toți cei rămași născuți, crescuți și domiciliați în țară și n'au totuși o patrie sigură, o naționalitate proprie. Nu uităm a adăoga că acest text a fost intercalat în urma propunerii senatorului *Sima Niculescu*, care, cu drept cuvânt, a arătat că, după articolul 9, minorii cari devin majori, dacă sunt născuți și crescuți în țară, au dreptul să ceară, la majoratul lor, timp de un an, împământenirea fără stagi, iar acel care are astăzi 22 de ani, tot născut și crescut în țară, în lipsa textului propus, urmează că are nevoie de stagiul de 19 ani deși este absolut în condițiunile celui dintâi³⁾. Comitetul delegaților în Senat și apoi, în Cameră, a primit zisul amendament în condițiunile expuse.

10). Chestiunea naturalizării străinului care urmărește dispensa de stagi dă loc la discuțiune sub raportul vrâstei candidatului. După dispozițiunea legală dispensa este acordată numai dacă străinul face cerere în cursul unui an dela împlinirea vrâstei de 21 ani. Dar, se poate întâmpla ca după statutul său personal majoratul solicitantului să aibă loc mai târziu, după vrâsta de 22 ani, și în asemenea caz se naște întrebarea dacă dânsul poate solicita acest privilegiu la o epocă în care nu este capabil după legea sa personală?

Pentru a înlătura această dificultate legiuitorul a schimbat cuvântul majorat de care se servește co-

1) *Art. 58 al legii din 1924*: „Vor putea fi dispensați de stagi, în condițiunile articolelor 7 și 8 străinii majori născuți, crescuți și domiciliați în România, nesupuși nici unei protecțiuni străine, dacă cer naturalizarea în cursul unui an dela promulgarea legii de față“.

2) Numai faptul nașterii pe teritoriul român, conferă calitatea de român într'o singură ipoteză: când copilul este găsit pe teritoriul României și nu se cunosc cine sunt părinții lui. „Expunerea de motive“ op. cit. pag. 51.

3) „Desbaterile Senatului“, op. cit. pag. 163.

1) *Alexandresco*, „Dv. civ. rom. I, pag. 207. „Iată, deci un copil, zice regretatul dispărut, care va avea două naționalități și două statute personale deosebite, ceea ce în principiu este absurd“.

2) „Desbaterile Camerei“, op. pag. 205, 269.

3) *Idem*, „Desb. Camerei“, pag. 254.

dicele nostru civil și legea franceză din 1889. Am tratat această controversă cu ocaziunea determinării vrăstei la care un străin poate fi naturalizat, și la care ne referim, căci pentru ca străinul să poată cere dispensa de stagiul, trebuie să ceară naturalizarea¹⁾. Adăugăm, încă că în Belgia, jurisprudența admite că străinul poate să facă declarațiunea în anul ce urmează după majoritatea străinului în conformitate cu legea locală; întrucât se susține că privilegiul acordat de lege străinului este introdus din considerațiuni de ordine publică, în vederea unui interes național, pe care nu le pot vătămă intervențiunea legilor străine²⁾.

11). În Cameră, d-l *D. R. Ioanițescu* a pus în discuțiune chestiunea datei dela care trebuie să curgă stagiul de zece ani prescris prin articolul 7 aliniatul 3 din noua lege. „Sunt anumiți străini, cari au venit în țară de mult, au văzut ospitalitatea, au văzut regimul blând la care sunt supuși toți, fie străini, fie români și bazați pe această primire ce se face tuturor străinilor în genere, ei numai atunci capătă dorința de a deveni cetățeni români. Dece dar în momentul când ei capătă această credință, să-i puneti să facă cereri, când poate și până atunci ei au putut fi utili țării, au făcut aci stabilimente industriale de prima ordine și prin actele lor au dovedit nu numai că nu sunt elemente periculoase, ci din potrivă, că pot fi utili acestei țări. De ce să-i punem ca numai atunci să facă cereri și să așteptăm ca dela această dată să treacă zece ani?”³⁾

Dacă pentru cei căror li se admite dispensa de stagiul nu prezintă interes data dela care începe să curgă stagiul, nu este acelaș lucru pentru cei căror Comisiunea de naturalizare le admite numai reducerea stagiului în condiția articolului 8 din lege. Această dată prezintă apoi interes capital pentru cei cari intră în cadrul comun al naturalizării, fără dispensă sau reducere de stagiul, și pentru cari d-l *Ioanițescu* a cerut ca stagiul să curgă dela data de când străinul s'a stabilit în țară, și a început să aibă legături în țară.

Adunările legiuitoare, fără discuțiune, n'au admis modul de a vedea al d-lui *Ioanițescu*, și, credem, cu drept cuvânt; pentru că în situațiunea străinului care cere naturalizarea se poate întâmpla două ipoteze: sau dânsul probează că este folositor țării prin cunoștințele sale, prin serviciile ce a adus și că este atașat patriei noi și atunci nimic nu împiedică ca organele legale apreciatoare a meritelor străinului să-i acorde dispensa sau să-i reducă stagiul, sau zisul străin nu intră în cadrul avantajelor prescrise de lege și atunci nu este nici un motiv care să îndreptățească înlăturarea stagiului, a încercării ce trebuie făcută spre a se determina prin fapte adevărate valoarea morală a celui ce vroește să intre în cetățenie. De altminteri, în logica lucrurilor, este inadmisibil a se acorda o naturalizare până ce nu există o cerere, un consimțământ anterior și pozitiv. Și, numai dela această cerere poate curge stagiul,

dacă tindem ca această măsură să aibă un rezultat eficace. Acest sistem se urma chiar sub Regulamentele organice.

Astfel, noul legiuitor a prescris prin articolul 20 că stagiul, în urma manifestării de voință începe să curgă dela data înregistrării cererii de naturalizare, iar prin articolul 55 ca pentru cererile de naturalizare sau de recunoaștere adresate ministerului de justiție sau Corpurilor legiuitoare înainte de promulgarea legii de față, stagiul se calculează dela data introducerii cererii de naturalizare. Și ca o consecință logică a adaus prin articolul 25 că cererile de naturalizare respinse de Comisiune pentru neîndeplinirea stagiului pot fi reintroduse după împlinirea stagiului cerut, fără a mai fi nevoie de o altă declarație de manifestare de voință.

12). Dispensa de stagiul, în sistemul legiuitorului nou, dă loc la unele dificultăți față de familia candidatului în naturalizare, ce au fost semnalate în Camera deputaților, dar n'au fost rezolvate.

Raportorul legii d-l *Athanasovici* a atras atențiunea asupra cazului dacă în urma decesului candidatului la cetățenie în intervalul celor 10 ani de stagiul, soția și copiii minori trebuie să înceapă a face un nou stagiul fără să se țină seama de cel petrecut în timpul vieții soțului și tatălui lor?

Raportorul în Cameră a arătat că s'ar putea înlătura acest inconvenient dacă soția semnează cererea de naturalizare odată cu soțul¹⁾. Aceasta, însă, nu se întâmplă în practică, întrucât din miile de cereri făcute până acum sub impiriuul legii noi, foarte arare ori s'a văzut ca și soția solicitantului să ceară un drept pe care-l obține în mod automat, dacă voește, prin efectul legii. În stabilirea situațiunei unei asemenea soții d-l *Ministru al justiției* a spus că naturalizarea este individuală chiar pentru soție, și prin urmare și stagiul trebuie să aibă acest caracter²⁾. Observăm, însă, că în sistemul legii, după cum rezultă chiar din Expunerea de motive, în interesul unității familiei și ținând samă de ascendențul moral al soțului, s'a prescris ca principiu constituțional, reprodus în lege, că soția profită de naturalizarea soțului³⁾, ceea ce însemnează că naturalizarea soției are loc de drept, pe cale de consecință, ca un corolar nemijlocit a schimbării de naționalitate obținută de soț.

Negreșit că întru cât soțul n'a putut să atingă stagiul cerut de legiuitor, soției i se poate face dificultăți, spunându-i-se că întru cât soțul, care are calitate de solicitator principal, n'a ajuns la rezultat, nu i se poate adăoga stagiul ce dânsul l'a câștigat, cu atât mai mult că nici nu se poate ști dacă chiar terminând stagiul, ar fi obținut în fapt naturalizarea.

Comisiunea de naturalizare n'a avut încă ocaziune de a se pronunța asupra chestiunei; în privința căreia socotim că va da soluțiunea cea mai justă și mai conformă principiilor introduse de noua legislație, în sensul dobândirii pentru soție și copiii minori a stagiului câștigat de soț, și căror deci să li

1) A se vedea articolul nostru: „Determinarea vârstei la care un străin poate fi naturalizat”. *Dreptul* No. 38 din 1924.

2) *Sirey*, 1879, II, pag. 265.

3) „Desbaterile Camerei” op. cit. pag. 188.

1) „Desbaterile Adunării Camerei”, pag. 257.

2) *Idem*, pag. 284, 289.

3) „Expunerea de motive”, pag. 70.

se adauge în termenul de zece ani și stagiul celui dispărut¹⁾. În tot cazul, este bine a se intercala la finele textului un aliniat pentru curmarea oricărei controverse.

13). Prin aliniatul *b* al articolului 9, legiuitorul a acordat dispensă de stagiul copiilor majori în momentul când tatăl lor a dobândit naturalizarea. După cum se arată cu drept cuvânt prin Expunerea de motive²⁾, stabilindu-se principiul naturalizării colective, care atinge numai pe copiii minori, cei majori rămân străini în momentul când s'a obținut naturalizarea de către tatăl lor. În interesul unității de naționalitate în familie, legiuitorul a acordat ușurință acestor din urmă în fixarea condițiilor naturalizării, dispensându-i de stagiul. Se vede deci că legiuitorul nou a căutat să fie consecvent, introducând unitate și armonie în familie ori de câte ori a avut ocaziune. Și, în adevăr, cum poate fi unitate într-o familie, în care un sentiment atât de firesc ca cel al patriotismului să împarte și îi face pe membrii ei străini unii de alții? Desbinați asupra acestui punct atât de însemnat, cum pot ei să-și mărturisească încrederea care trebuie să-i apropie?

14). În fine, ultima categorie a celor dispensați de stagiul o formează copiii născuți din români cari au pierdut calitatea de român, înainte de nașterea lor (articolul 46 din lege).

Sub imperiul Codicelui civil, articolul 10 aliniatul ultim prevedea aceeași dispozițiune, fiind supus un atare copil numai la autorizarea guvernului de a rămânea în țară, și a declara că voește să se așeze în țară și că renunță la toate distincțiunile contrare legilor române.

Copilul născut dintr'un român, care și-a pierdut această calitate, înainte de nașterea lui, este străin. Totuși, ținând seamă de origina părinților, după cum zice regretatul *Alexandresco*, n'ar fi fost just, ca copilul să sufere din cauza greșelii părinților săi, cu atât mai mult cu cât origina, legăturile și amintirile sale din copilărie pot să-l facă să simtă inima sa bătând pentru patria română³⁾.

Art. 10 al legii franceze din 1889 este redactat în acelaș sens⁴⁾. Art. 46 al legii noi prescrie pentru copilul ce dorește a *redobândi*⁵⁾ calitatea de român să îndeplinească formalitățile cerute de articolul 45, adică renunțarea la supușenia străină și ob-

ținerea autorizării Consiliului de miniștri de a-și stabili domiciliul în țară.

15). Întru cât este vorba de îndeplinirea unor formalități mult mai ușoare decât cele referitoare la naturalizare, dar care cer o voință liberă și cugețată, necesară oricărei schimbări de naționalitate, este cert că un asemenea copil nu va putea face declarațiunea de renunțare decât în momentul majorității sale, și din acest punct de vedere se înțelege că el nu va putea să le îndeplinească decât în urma majorității, pentru că până la această vârstă, el nu poate în mod valid manifesta voința de a fi român¹⁾.

Chestiunea ce se ridică este: De care majoritate se vorbește în acest articol, față de împrejurarea că în el nu se menționează vârsta la care copilul ar putea face formalitățile de autorizare de a-și stabili domiciliul în țară, precum se arată în articolul 7 din lege vârsta de 21 ani la care străinul poate fi naturalizat?

Alexandresco, în sistemul vechei legi, identic cu cel de astăzi, susține că articolul în chestiune se referă la majoritatea prescrisă de legea țării căreia aparține copilul ce voește să devină român²⁾, căci el este străin până în momentul când și manifestă voința de a deveni român, și este supus, deci, până la acea dată legii străine care guvernează statutul său personal. Tăcerea legii actuale asupra acestui punct dă loc la controversă, fiind astfel dubiu dacă se aplică vârsta generală a naturalizării de 21 ani, sau vârsta cerută de legea capacității candidatului, cea a patriei sale de origine³⁾. În Franța este iarăși controversă în această privință, socotind câțiva autori că legea franceză a înlăturat pe cât este posibil cercetarea legilor străine în materie de naționalitate.

Weiss arată în detaliu argumentele în susținerea ambelor teze, găsind că în interes practic, pentru a nu da loc la aplicațiuni a două legi diferite⁴⁾, să se fixeze majoritatea la minimum de 21 ani, așa că neadmițându-se niciodată un minor mai mic de 21 ani, s'ar ajunge astfel la imposibilitatea acelei situațiuni bizare ca o persoană capabilă să devină incapabilă, în urma schimbării naționalității.

Chiar dacă Statul este suveran în țară spre a decreta condițiunile naturalizării sau condițiunea specială de favoare, ca cea de care ne ocupăm, socotim, însă, că nu este bine a se înlătura principiile dreptului internațional privat, mai ales acele ce privesc statutul și capacitatea persoanelor decât atunci când un interes de ordine socială cere această abatere. Ori, chiar dacă se prezintă greutăți în determinarea fiecărui caz special a condițiilor capacității schimbarea de naționalitate după ambele legiuri, încă acestea nu motivează o derogare care are de rezultat crearea unei duble naționalități pentru cel admis la cetățenie, iar pentru țara de unde vine ocaziune de incidente diplomatice sau alte aplicațiuni privitoare la relațiunile civile.

1) „Expunerea de motive“, pag. 29, „Desbateri“, pag. 278.

2) *Alexandresco*, op. cit. I, pag. 303.

3) A se vedea *Cohendy*, citat de *Weiss*, op. cit. pag. 311.

4) *Weiss*, I, op. cit. pag. 93; *Thiry*, „Cod. civ.“ I, pag. 79.

1) În sensul acestei opinii, este și părerea d-lui deputat *Gheza Kiss*, „Desbaterile parlamentare“, pag. 281.

2) „Expunerea de motive“, pag. 58.

3) *Alexandresco*, op. cit. I, pag. 303.

4) *Weiss*, op. cit. pag. 92.

5) Prin Expunerea de motive se arată cu drept cuvânt că din eroare vechiul articol vorbește de redobândirea calității de român, căci în realitate copilul născut dintr'un român, după ce acesta devenise cetățean al altui stat, nu a fost nici odată cetățean român, așa că el nu redobândește ci *dobândește* cetățenia în condițiuni excepționale de ușoare. (pag. 29). Totuși, prin lege, s'a uitat de această dreaptă observațiune și în articolul 46 se menține vechiul termen: „Va redobândi“. După cum arată și *Alexandresco*, dispozițiunea legală fiind o excepție, ea se mărginește la persoana copilului, așa că copiii copiilor sau nepoții și strănepoții românului, care ar fi pierdut naționalitatea de origine, nu pot dobândi cetățenia română de cât prin formele ordinare ale naturalizării. Idem, pag. 303.

În sânul Corpurilor legiuitoare n'a urmat discuțiune asupra acestui articol, însă, credem, cu toată controversa, că legiitorul nou s'a referit la principiul general al articolului 7 ce determină posibilitatea schimbării de naționalitate la vârsta de 21 ani, astfel că tranșează conflictul în sensul înlăturării, în baza suveranității, a dispozițiilor legilor străine.

Dumitrie G. Maxim

Președinte la Curtea de Apel

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II.

Audiența de la 28 Noembrie 1924

Președinția D-lui Oscar N. Nicolescu, președinte

Alexandrina Popescu cu I. Gabor.

EXECUȚIUNE.— CONTESTAȚIE.— ACT AUTENTIC.— DACĂ POATE FI SUSPENDATĂ EXECUTAREA PE MOTIV CĂ EXISTĂ ACȚIUNE ÎN ANULAREA ACTULUI.— ART. 378, 401 ȘI 530 PR. CIVILĂ.

Dispozițiunile art. 530 pr. civilă, potrivit căroră atunci când contestațiunea este bazată pe o cerere prin care se reclamă însăși proprietatea nemșcătorului urmărit, Tribunalul, poate amâna vânzarea, până când cererea de revendicare se va judeca definitiv, se aplică numai în caz de urmărire silită a unui imobil, iar nu și atunci când e vorba de executarea unui act autentic, care nu poate fi suspendată pe motiv că există o acțiune pe calea principală pentru anularea aceluia act.

No. 522.— Respins recursului făcut de Alexandrina Popescu și alții în contra deciziei Curții de Apel din București S. III-a cu No 248/914 în proces cu I. Gabor.

S'au ascultat D-nii avocați Gr. Conduratu și A. Iliescu pentru recurenții și I. Gr. Periețeanu și G. Athanasiu pentru intimat.

Curtea deliberând,

Văzând motivele de casare:

„Violarea art. 378, 400 și 530 din proc. civilă, violarea art. 20 din legea autentificării actelor și exces de putere“.

Având în vedere decizia adusă în recurs, din care se constată în fapt că, recurenții Traian Popescu, Alexandrina Popescu și Eftimia Popescu, ca tutoare a minorei sale fiice Cornelia Popescu, devenită majoră în cursul procesului, au introdus contestațiunea la Tribunalul Ilfov, Secția de Notariat, contra executării actului de vindere-cumpărare autentificat de Tribunalul Ilfov la No. 6535/921, intervenit între recurenți ca vânzători de o parte, și intimatul I. Gabor, ca cumpărător, de alta; că, prin contestațiunea lor, recurenții au cerut suspendarea

executării menționatului act de vindere-cumpărare până la terminarea procesului angajat pe cale de acțiune principală introdusă la Tribunalul Ilfov, Secția II-a, pentru anularea aceluia act, pe motiv că recurenții, la data vânzării, erau minori;

Că, Tribunalul Ilfov, Secția Notariat, prin sentința No. 114/924, confirmată de Curtea de Apel din București, Secțiunea III-a, prin decizia supusă recursului, a respins contestațiunea ca inadmisibilă;

Având în vedere că, pentru a decide astfel, Curtea de fond, adoptând motivele sentinței apelate, argumentează că nici un text de lege nu autoriză suspendarea executării unui act autentic până la pronunțarea instanței, sesizată cu o cerere de anulare a actului; că, textele art. 378 și 530 proc. civilă invocate de contestatori în sprijinirea acțiunii lor, privind alte cazuri, nu pot fi aplicate prin analogie și în această situațiune; că, după art. 401 codul proced. civilă, pentru a se putea obține suspendarea executării pe baza acestui text, e necesar ca în prealabil să se fi introdus o contestațiune în contra executării, și suspendarea nu se poate acorda decât numai până la judecarea contestațiunii însăși;

Considerând că nu există nici un text de lege care să autorizeze instanța sesizată cu o contestațiune la executarea unui act autentic, de a suspenda această executare până la judecarea definitivă a acțiunii introdusă pe cale principală în anularea aceluia act;

Considerând că din termenii art. 401 proc. civilă, rezultă că instanța de fond, nu poate suspenda executarea contra căreia s'a făcut contestație, decât până la judecarea acestei contestațiuni;

Că, dacă art. 530 proc. civilă prevede că atunci când contestațiunea este bazată pe o cerere prin care însăși proprietatea nemșcătorului urmărit este reclamată, Tribunalul apreciind seriozitatea cererii, va putea să amâne vânzarea, până când cererea de revendicare se va judeca definitiv, acest text are un caracter excepțional și nu se aplică decât în caz de urmărire silită a unui imobil, când cererea introdusă pe cale principală are de obiect revendicarea aceluia imobil; că, deci, el nu poate fi aplicat prin analogie la alte cazuri ce nu prevede;

Considerând, în speță, că întrucât instanța de fond a respins ca inadmisibilă contestațiunea prin care recurenții cereau suspendarea actului de vânzare-cumpărare, pus în executare la cererea intimatului I. Gabor până la tranșarea definitivă a acțiunii în anularea aceluia act pentru incapacitate, introdusă la altă Secțiune a Tribunalului, respingere motivată de instanța de fond prin aceea că nici un text de lege nu autoriză o asemenea măsură, prin aceasta legea nu a fost violată și nici n'a fost comis vreun exces de putere.

Pentru aceste motive, respinge.

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în întârziere a'i trimite costul abonamentului rămas neachitat